

[Børge Schmidt.]

siden nogle undersøgelser for at konstatere, hvor megen kulilte der var i luften, især i visse smallere og stærkt trafikerede gader her i København. Så vidt jeg ved, gav undersøgelsen ikke dengang anledning til foranstaltninger af særlig karakter, men siden da er biltallet vel mere end fordoblet, og jeg kan ikke se rettere, end at en bilist, der snegler sig af sted i myldretiden i en af vore stærkt trafikerede gader med indsugningen til sit varmeanlæg åben, i virkeligheden udsættes for en kulilteforgiftning fra de foran kørende vognes udstødning, og jeg tror, det vil være værdifuldt, om der på ny måtte blive foretaget en undersøgelse af dette problem.

Grundvands- og drikkevandsforureningen tror jeg også der er anledning til at være opmærksom på. Lykkeligvis er der jo kun få tilfælde, selv om aviserne i den senere tid har fortalt os om visse forureninger; men det må vel siges, at der ikke mindst med det stigende antal sommerhuse og det dermed stigende antal septiktanke er en potentiel fare for forurening; og hvad angår det stadigt voksende antal olietanke nedgravet i jorden, er der jo, som den ærede ordfører for forslagsstillerne allerede har sagt, vel nok i øjeblikket få tilfælde af forurening, men en enorm risiko.

Jeg ved ikke, hvor megen vandreserve vi har i Danmarks undergrund, men skønner vi bare, at det årlige forbrug pr. indbygger er ca. 70 m³ — her i hovedstadsområdet bruger man 90 m³ pr. person om året — vil det sige, at vort forbrug af grundvand er over 300 mill. m³ hvert år, og et forbrug af en sådan størrelsesorden turde vel nok mane til påpasselighed over for forurening.

Men taler man om grundvand, så er det jo også i høj grad naturligt, at man taler om forurening af havvand og overfladevand; jeg skal blot sige, at ved de fjorde, hvori vi svømmede som børn, og som dengang jo ikke altid var alt for rene, har byernes udvikling og den industrielle udvikling jo i allerhøjeste grad betydet, at man om sommeren næsten finder flere skilte, der advarer mod badning, end skilte, der anbefaler det. Ganske vist har man visse steder ofret meget kostbare store rensningsanlæg, der rensrer vandet, eller kloak-

ker, der fører vandet mange kilometer ud til dybt vand, men jeg tror, det er undtagelsen. Jeg tror, det vil blive hilst med meget stor glæde af Danmarks befolkning, om dette forhold bliver gjort til genstand for en virkelig undersøgelse.

Selv om nu den højtærede indenrigsminister advarede imod at gå alt for vidt, opfordrede til en vis tilbageholdenhed med det store virkeområde, som denne kommission kan få, så vil jeg dog pege på, at der jo er et problem, som man uvilkårligt ville fornemme det var naturligt at tage med i en sådan diskussion, og det er støjproblemet. Jeg tror, det er rigtigt, når jeg siger, at kun i 1958 og i 1961 har man diskuteret dette problem i det høje ting. Man fik dengang oplyst, at Ingeniørforeningens støjudvalg ville udarbejde visse grænser for tilladelig støj, og at politiet ville anskaffe forsøgsvogne til måling og kontrol af støj. Jeg finder, at det ville være virkelig værdifuldt, om man også i kommissionen kunne få oplysninger om disse spørgsmål. Selv om jeg ved, at dette område ikke hører under den højtærede indenrigsministers område, vil jeg være meget glad for at høre en bemærkning om muligheden for en udvidelse af kommissionens arbejdsområde, således at det kom til også at omfatte disse problemer. Vi er jo i den heldige situation, at den højtærede indenrigsminister netop i sin tidligere gerning varetog dette sagsområde. Når jeg er interesseret i at tage støjproblemet op ved siden af støvproblemet i debatten, så skyldes det, at vi i sin tid i København på foranledning af det ærede medlem hr. Ib Thyregod nedsatte et udvalg, der skulle arbejde videre med disse problemer. Et endeligt resultat af dette udvalgs arbejde har vi faktisk ikke været i stand til at opnå på kommunal basis. Dertil er problemerne for uafklarede. Bekæmpelsen af støv- og støjproblemet kræver en indsats både på statsligt og på kommunalt plan, men forudsætningerne for, at vi i kommunerne landet over kan øve en indsats på disse områder, er, at problemerne er klarlagt på grundlag af en kommissionsundersøgelse som foreslået, og at der derefter lovgives herom, således at de nødvendige foranstaltninger imod det sundhedsfarlige kan muliggøres.